२०७१ भाद्र ११ बुधबार २७-०८-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– म विदेही बाबा तिमी देहधारीहरूलाई विदेही बनाउनको लागि पढाउँछु, यो हो नयाँ कुरा, जुन तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्दछौ ।"

प्रश्नः– बाबालाई एउटै कुरा बारम्बार सम्झाउनुपर्ने आवश्यकता किन पर्छ ?

उत्तरः– किनकि बच्चाहरूले घरी-घरी भुल्छन् । कुनै-कुनै बच्चाहरूले भन्छन्– बाबा त उही कुरा बारम्बार सम्झाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ– मलाई अवश्य पनि उही कुरा सुनाउनु पर्छ किनकि तिमी भुल्ने गर्छौ । तिमीलाई मायाको तुफानले हैरान गर्छ, यदि मैले सधैं सावधान गरिनँ भने तिमी मायाको तुफानसँग हार खान्छौ । अहिलेसम्म तिमी सतोप्रधान कहाँ बनेका छौ र ? जब बन्छौ तब सुनाउन बन्द गर्नेछु ।

ओम् शान्ति । यसलाई विचित्र रूहानी पढाइ पनि भनिन्छ । नयाँ दुनियाँ सत्ययुगमा पनि देहधारीले नै एक-अर्कालाई पढाउँछन् । ज्ञान त सबैले पढाउँछन् । यहाँ पनि पढाउँछन् । ती सबै देहधारी एक-अर्कालाई पढाउँछन्, विदेही बाबा या रूहानी बाबाले पढाउनुहुन्छ, यस्तो कहिले पनि हुँदैन । शास्त्रमा पनि कृष्ण भगवानुवाच लेखिदिएका छन् । त्यो पनि शारीरिक (जिस्मानी) भयो । यो नयाँ कुरा सुनेर अलमलिन्छन् । तिमीहरूमध्ये पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सम्झन्छन्– रूहानी बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । यो हो नयाँ कुरा । केवल यो संगममा नै बाबा स्वयं आएर भन्नुहुन्छ, यिनीद्वारा मैले तिमीलाई पढाउँछु । ज्ञानका सागर, शान्तिका सागर, सबै आत्माहरूका पिता पनि उहाँ नै हुनुहुन्छ । यो सम्झनुपर्ने कुरा हो नि । देखिनमा त केही आउँदैन । आत्मा नै हो मुख्य र ऊ अविनाशी छ । शरीर त विनाशी छ । अहिले उहाँ अविनाशी आत्मा बसेर पढाउनुहुन्छ । देख्न त तिमी सामुन्ने साकारमा शरीर बसेको देख्छौ तर यो तिमीले जान्दछौ– यो ज्ञान देहधारीले दिनुहुन्न । ज्ञान दिनेवाला विदेही बाबा हुनुहुन्छ । कसरी दिनुहुन्छ ? यो पनि तिमी सम्झन्छौ । मनुष्यले त बडो मुश्किलले सम्झन्छन् । तिमीलाई यो निश्चय गराउनको लागि कति मेहनत गर्नुपर्छ । उनीहरूले त भनिदिन्छन् निराकारको कुनै नाम, रूप, देश, काल नै हुँदैन । यो कुरा बाबा स्वयं बसेर पढाउनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ– म सबै आत्माहरूको पिता हुँ, जसलाई तिमी देख्न सक्दैनौ । सम्झन्छौ– उहाँ विदेही हुनुहुन्छ । ज्ञान, आनन्द, प्रेमका सागर हुनुहुन्छ । उहाँले कसरी पढाउनुहुन्छ ? बाबा स्वयं सम्झाउनुहुन्छ– क कसरी आउँछु, कसको आधार लिन्छु ? म कुनै गर्भबाट जन्म लिन्न । म कहिल्यै मनुष्य वा देवता बन्दिनँ । देवताहरूले पनि शरीर लिन्छन् । म त सदैव अशरीरी नै रहन्छु । मेरो नै ड्रामामा यो पार्ट छ, म कहिल्यै पुनर्जन्ममा आउँदिनँ । यो समझको कुरा हो नि । देख्नमा त आउँदै-आउँदैन । उनीहरू त सम्झन्छन् कृष्ण भगवानुवाच । भक्तिमार्गमा रथ पनि कस्तो बनाएका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू, तिमी अलमलमा त पर्दैनौ ? यदि केही पनि बुझ्दैनौ भने बाबासँग आएर बुझ । हुन त बाबाले सोधे विना पनि सबै कुरा सम्झाइरहनुहुन्छ । तिमीलाई केही पनि सोध्नुपर्ने आवश्यकता छैन । म यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै अवतार लिन्छु । मेरो जन्म पनि अद्भुत छ । तिमी बच्चाहरूलाई पनि आश्चर्य लाग्छ, कति ठूलो परीक्षा पास गराउनुहुन्छ । धेरै ठूलो विश्वको मालिक बनाउनको लागि पढाउनुहुन्छ । अद्भुत कुरा छ नि । हे आत्माहरू, हरेक ५ हजार वर्षमा म तिम्रो सेवामा आउँछु । आत्माहरूलाई पढाउनुहुन्छ । कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा तिम्रो सेवामा आउँछु । आधाकल्प तिमी पुकार्दै आएका छौ– हे बाबा, हे पतित-पावन आउनुहोस् । कृष्णलाई कसैले पतित-पावन भन्दैन । पतित-पावन परमपिता परमात्मालाई नै भनिन्छ । बाबालाई पनि पतितहरूलाई पावन बनाउन आउनुपर्छ । उहाँलाई भनिन्छ– अकालमूर्त सत बाबा, अकालमूर्त सत टीचर, अकालमूर्त सतगुरु । सिक्खहरूका पनि धेरै राम्रा-राम्रा स्लोगन छन् । तर उनीहरूलाई यो थाहा छैन, सतगुरु अकालमूर्त कहिले आउनुहुन्छ । यो पनि गायन छ– *मनुष्य से देवता किये करत न लागी वार .....* । कहिले आएर मनुष्यलाई देवता बनाउनुहुन्छ ? उहाँ नै सर्वको सद्गति गर्नेवाला हुनुहुन्छ, यो त पक्का निश्चय हुनुपर्छ । आएर के भन्नुहुन्छ ? केवल भन्नुहुन्छ– मनमनाभव । त्यसको अर्थ पनि सम्झाउनुहुन्छ, अरू कुनै अर्थ सम्झाउनुहुन्न । तिमीलाई सतगुरु अकालमूर्त बसेर यस देह द्वारा सम्झाउनुहुन्छ– आफूलाई आत्मा सम्झ, तिमीले यो सम्झनुपर्छ । विश्वको मालिक बनाउनको लागि बाबालाई तिमी बच्चाहरूको सेवामा आउनुपर्छ । सम्झाउनुहुन्छ– हे रूहानी बच्चाहरू, तिमी सतोप्रधान थियौ, फेरि तमोप्रधान बन्यौ । यो सृष्टिको चक्र घुम्छ नि ।

पावन दुनियाँ यी देवताहरूकै थियो । त्यो सबै कहाँ गयो ? यो कसैलाई पनि थाहा छैन । अलमलिएका छन् । बाबा आएर तिमीलाई समझदार बनाउनुहुन्छ । प्यारा बच्चाहरू, म एकै समय आउँछु, पावन दुनियाँमा म आउँछु नै किन ! वहाँ त काल आउन सक्दैन । बाबा त कालको पनि काल हुनुहुन्छ । सत्ययुगमा आउनुपर्ने आवश्यकता नै हुँदैन । वहाँ काल पनि आउँदैन, महाकाल पनि आउँदैन । उहाँ आएर सबैलाई लिएर जानुहुन्छ । खुसी साथ जान्छौ नि ! हो बाबा, हामी खुसीसाथ जानको लागि तयार छौं । त्यसैले त हजुरलाई बोलाएका थियौं यस पतित दुनियाँबाट शान्तिधाम हुँदै पावन दुनियाँमा लैजानुहोस् । यी कुराहरू घरी-घरी नभुल । तर माया दुश्मन खडा छ, घरी-घरी भुलाइदिन्छ । म मास्टर सर्वशक्तिमान् हुँ, माया पनि शक्तिमान् छ । उसले पनि आधा कल्प तिमीमाथि राज्य गर्छ, भुलाइदिन्छ, त्यसैले दिनहुँ बाबालाई सम्झाउनुपर्छ । सधैं सावधान गरिनँ भने मायाले धेरै नोक्सान गरिदिन्छ । खेल नै पवित्र र अपवित्रको छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ– आफ्नो चालचलन सुधार्नको लागि पवित्र बन । काम विकारको लागि कति झगडा हुन्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ– अहिले तिमीलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ । त्यसैले आत्मालाई नै हेर । यी शारीरिक आँखाले हेर्दै नहेर । हामी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हौं । फेरि विकारमा कसरी जान सकिन्छ ? हामी अशरीरी आएका थियौं, फेरि अशरीरी बनेर जानु छ । आत्मा सतोप्रधान आएको थियो, सतोप्रधान बनेर स्वीट होम जानु छ । मुख्य हो नै पवित्रताको कुरा । मानिसहरू भन्छन्– सधैं उही कुरा सम्झाउनुहुन्छ, त्यो त ठीकै छ । तर जुन सम्झाइन्छ, त्यसमा चलून् त सही । गर्नको लागि सम्झाइन्छ । तर कोही कहाँ चल्छन् र । त्यसैले दिनहुँ सम्झाउनुपर्छ । यस्तो कहाँ भन्छन् र– बाबा हजुरले जुन दिनहुँ सम्झाउनुहुन्छ त्यो हामीले बुझिसक्यौं, अब हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नेछौं । अब छोड्नुहोस् । यसरी भन्छौ र ? त्यसैले बाबालाई दिनहुँ सम्झाउनुपर्छ । कुरा त एउटै हो । तर गर्दैनन् । बाबालाई याद नै गर्दैनन् । भन्छन्– बाबा, घरी-घरी भुल्छौं । बाबालाई याद दिलाउनको लागि घरी-घरी भन्नुपर्ने हुन्छ । तिमीले पनि एक-अर्कालाई यही सम्झाऊ– आफूलाई आत्मा सम्झेर परमात्मालाई याद गऱ्यौं भने पाप काटिन्छ, अरू कुनै उपाय छैन । शुरु र अन्तमा यही कुरा भन्नुहुन्छ । यादले नै सतोप्रधान बन्नु छ । स्वयं नै लेख्छन्– बाबा, मायाको तुफानले भुलाइदिन्छ । त्यसोभए बाबाले के सावधान नगर्ने, छोडिदिने त ? बाबा जान्नुहुन्छ– नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार छन् । जबसम्म सतोप्रधान बन्दैनन्, जान सक्दैनन् । लडाईंको पनि सम्बन्ध छ नि । लडाईं लाग्ने नै छ तब-जब तिमी नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सतोप्रधान बन्नेछौ । ज्ञान त एक सेकेण्डको छ । बेहदका बाबालाई पायौ, अब उहाँबाट बेहदको सुख तब मिल्छ जब पवित्र बन्नेछौ । पुरुषार्थ राम्रोसँग गर्नुपर्छ । कतिले त केही पनि बुझ्दैनन् । बाबालाई याद गर्ने अक्कल नै आउँदैन । कहिल्यै यो पढाइ त पढेका छैनन् । सारा चक्रमा निराकार बाबासँग कसैले पढेका छैनन् । त्यसैले यो नयाँ कुरा हो नि । बाबा भन्नुहुन्छ– म तिमीलाई सतोप्रधान बनाउन हरेक ५ हजार वर्षपछि आउँछु । जबसम्म सतोप्रधान बन्दैनौ तबसम्म यो पद पाउन सक्दैनौ । जसरी अरू पढाइमा फेल हुन्छन् त्यसरी नै यसमा पनि फेल हुन्छन् । शिवबाबालाई याद गर्नाले के हुन्छ, केही पनि बुझ्दैनन् । पिता हुनुहुन्छ त्यसैले उहाँबाट अवश्य स्वर्गको वर्सा मिल्नु छ । बाबा एकै पटक सम्झाउनुहुन्छ, जसबाट तिमी देवता बन्छौ । तिमी देवता बन्नेछौ फेरि नम्बरवार सबै पार्ट खेल्न(बजाउन) आउनेछन् । यति सबै कुराहरू वृद्ध माता आदिको बुद्धिमा बस्न सक्दैन । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर । उहाँ शिवबाबा नै सबै आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ । शरीरका पिता त हरेकका आ-आफ्ना छन् । शिवबाबा त निराकार हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्दा-गर्दा पवित्र बनेर शरीर छोडेर फेरि बाबाको पासमा पुग्नु छ । बाबाले सम्झाउन त धेरै सम्झाउनुहुन्छ तर सबैले एकनास बुझ्दैनन् । मायाले भुलाइदिन्छ । यसलाई युद्ध भनिन्छ । बाबा कति राम्रोसँग बसेर सम्झाउनुहुन्छ । कति धेरै कुराहरूको स्मृति दिलाउनुहुन्छ । मुख्य जुन भुलेका कुराहरू छन् तिनीहरूको लिस्ट बनाऊ । एक बाबालाई सर्वव्यापी भनेको । भगवानुवाच– म सर्वव्यापी छैन । सर्वव्यापी त ५ विकार छन्, यो धेरै ठूलो भूल हो । गीताका भगवान् कृष्ण होइन, परपपिता परमात्मा शिव हुनुहुन्छ । यी गल्तीहरूलाई सुधाऱ्यौ भने देवता बन्नेछौ । तर यस्तो कहिल्यै कुनै बच्चाहरूले लेखेका छैनन्– यी भूलहरूको कारणले दुनियाँ पावनबाट पतित बनेको हो, यो कुरा हामीले सम्झायौं । यो पनि बताउनुपर्छ । भगवान् सर्वव्यापी हुन कसरी सक्नुहुन्छ । भगवान् त एक हुनुहुन्छ जो सुप्रिम बाबा, सुप्रिम टीचर,

सुप्रिम सतगुरु हुनुहुन्छ । कुनै पनि देहधारीलाई सुप्रिम फादर, टीचर, सतगुरु भन्न सकिदैन । कृष्ण त सारा सृष्टिमा सबैभन्दा उच्च हुन् । जब सृष्टि सतोप्रधान हुन्छ, तब उनी आउँछन् फेरि सतोमा राम, फेरि नम्बरवार आफ्नो समयमा नै आउनेछन् । शास्त्रमा देखाउँछन् । सबैको विकार लिंदा-लिंदा गला नै कालो भयो । तर अहिले सम्झाउँदा-सम्झाउँदा गला नै सुक्छ । कुरा कति थोरै छ तर माया कति बेजोड छ । हरेकले आफ्नो दिलसँग सोधोस्– म यस्तो गुणवान् सतोप्रधान बनेको छु ?

बाबा सम्झाउनुहुन्छ जबसम्म विनाशको समय हुँदैन तबसम्म तिमीले कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्न सक्दैनौ । चाहे जतिसुकै पुरुषार्थ गर । सारा समय शिवबाबालाई बसेर याद गर, अरू कुनै कुरा नै नगर । बाबा ! लडाईंभन्दा पहिले म कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गरेरै देखाउनेछु, यस्तो कोही निक्लियोस्– यस्तो ड्रामामा हुन सक्दैन । पहिलो नम्बरमा त एउटैलाई जानु छ । यो पनि भन्छन् हामीलाई कति मेहनत गर्नुपर्छ । माया त अझ पहलवान बनेर आउँछ । बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ– मेरो त एकदम नजिकै शिवबाबा बस्नुभएको छ, तर पनि म याद गर्न सक्दिनँ, भुलिहाल्छु । सम्झन्छु– मेरो साथमा बाबा हुनुहुन्छ । फेरि मैले पनि त याद गर्नुपर्छ, जसरी तिमीले गर्छौ । यस्तो होइन, म त साथमा छँदै छु, यसमा नै खुसी हुनु छैन । मलाई पनि भन्नुहुन्छ– निरन्तर याद गर, साथमा रहने तिमी पहलवान हौ, तिमीलाई त अझ बढी तूफान आउनेछ । नत्रभने तिमीले बच्चाहरूलाई कसरी सम्झाउन सक्छौ ? यी सबै तूफान त तिमीबाटै पास हुनेछन् । म उहाँको यति नजिक बसेर पनि कर्मातीत अवस्थालाई पाउन सक्दिनँ भने फेरि दोस्रो को बनिहाल्छ ? यो लक्ष्य धेरै ऊँच छ । ड्रामा अनुसार सबै पुरुषार्थ गरिरहन्छन् । ठीक छ, कसैले यस्तो कोशिश गरेर देखाओस्– बाबा, हामी हजुरभन्दा पहिले कर्मातीत अवस्था प्राप्त गरेर देखाउनेछौं । हुन सक्दैन । यो ड्रामा बनिबनाऊ छ ।

तिमीलाई पुरुषार्थ धेरै गर्नु छ । मुख्य, सारा कुरा छ चरित्रको । देवताहरूको चरित्र र पतित मनुष्यको चरित्रमा कति फरक छ । तिमीलाई विकारीबाट निर्विकारी बनाउनेवाला शिवबाबा हुनुहुन्छ । त्यसैले अब पुरुषार्थ गरेर बाबालाई याद गर्नु छ । नभुल । बाँकी विचरी अबलाहरू परवश छन् अर्थात् रावणको वश छन् त्यसैले के गर्न सक्छिन् ? तिमी छौ राम ईश्वरको वश । उनीहरू छन् रावणको वश । त्यसैले युद्ध चल्छ । तर राम र रावणको युद्ध हुँदैन । बाबा तिमी बच्चाहरूलाई भिन्न-भिन्न प्रकारले सधैं सम्झाउनुहुन्छ– मीठा-प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई सुधार्दै जाऊ । सधैं राती आफ्नो जाँच गर, सारा दिनमा कुनै आसुरी चलन त चलिनँ ? बगैंचामा फूल नम्बरवार त हुन्छन् नै । दुईवटा फूल कहिल्यै उस्तै हुन सक्दैनन् । सबै आत्माहरूलाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ । हरेक पात्रले पार्ट बजाइरहन्छ । बाबा पनि आएर स्थापनाको कार्य गरेरै छोड्नुहुन्छ । हर ५ हजार वर्षपछि आएर विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । बेहदका पिता हुनुहुन्छ नि, त्यसैले नयाँ दुनियाँको नै वर्सा दिनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) ज्ञानको तेस्रो नेत्रद्वारा आत्मालाई नै देख्नु छ । शारीरिक नेत्रले हेर्नु नै छैन । अशरीरी बन्ने अभ्यास गर्नु छ ।

२) बाबाको यादद्वारा आफ्नो दैवी चरित्र बनाउनु छ । आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ– म कहाँसम्म गुणवान् बनेको छु ? मैले सारा दिन आसुरी चलन त चलिनँ ?

वरदानः– **बालक सो मालिकपनको स्मृतिले सर्व खजानाहरूलाई आफ्नो बनाउनेवाला स्वराज्य अधिकारी भव**

यस समयमा तिमी बच्चाहरू केवल बालक होइनौ, बालक सो मालिक हौ, एक स्वराज्य अधिकारी मालिक र अर्को बाबाको वर्साको मालिक । जब स्वराज्य अधिकारी हौ भने सर्व कर्मेन्द्रियहरू स्व को अर्डर प्रमाण चल्नु पर्छ । तर समय प्रतिसमय मालिकपनको स्मृतिलाई भुलाएर वशमा पार्नेवाला यो मन हो । त्यसैले बाबाको मन्त्र छ मनमनाभव । मनमनाभव रहेमा कुनै पनि व्यर्थ कुराको प्रभाव पर्नेछैन र सर्व खजाना आफ्नो अनुभव हुनेछ ।

स्लोगनः– परमात्म-स्नेहको झूलामा उड्ती कलाको मौज मनाउनु– यो नै सबैभन्दा श्रेष्ठ भाग्य हो ।